

МЕСЕЧЕВА ПРИНЦЕЗА

Једном давно живео неки старац по имену Такетори. Од трске и бамбуса правио је дивне асуре и корпе и продавао их на пијаци. Једном Такетори донесе, као и увек, свежањ бамбуса, седе у угао и лати се посла. Изненада чу како неко рече танким, претанким гласићем:

– Добар дан!

– Добар дан! – одговори Такетори и поче да загледа око себе. Али ма колико да је гледао, у колиби никог није видео.

„Мора да ми се учинило”, помисли Такетори и поново се прихвати посла. Узе бамбусову трубицу и само што хтеде да је савије, кад поново чу крај себе онај исти гласић:

– Добар дан!

Такетори овога пута завири у трубицу и угледа једну мајушну девојчицу не већу од мрвице. Такетори стави девојчицу на длан и задивљен њеном необичном лепотом дуго није могао очи да одвоји од ње.

– Одакле си се појавила? Зашто си тако мајушна? – упита најзад старац.

А девојчица одговори:

– Зато што сам се родила на месецу, а на месецу су све девојчице тако малене. Али ми врло брзо растемо. Ускоро ћу бити сасвим велика.

– А како си доспела овамо? – опет ће Такетори.

– Док сам се шетала по месечевој стазици, оклизнух се и падох на земљу. Добро је што сам пала у бамбусову трубицу, иначе бих се сигурно разбила.

– Шта да радим с тако нежном девојчицом? – помисли наглас Такетори.

– Узми ме за кћер – рече девојчица. – Ја ћу ти помагати у плетењу асура, одржаваћу ти ватру у огњишту, крпићу одела, неговаћу цвеће у врту...

– Добро, остани! – рече Такетори. – Бићеш ми кћи. Зваћу те Тршчица.

И тако Тршчица оста да живи у Такеторијевој колиби.

Као што је девојчица рекла, тако је и било. Расла је из трена у трен, помагала оцу да плете асуре, скупљала суварке за огњиште, крпила стара одеда.

После само неколико месеци Тршчица израсте у праву лепотицу.

Недалеко од Такеторијеве колибе живео је ковач. Био је то весео и снажан момак. А поврх свега, вештијег ковача у целом крају није било. Он је могао да искује сваку ствар од злата, сребра и гвожђа и да је украси драгим камењем. По цео дан је радио у својој ковачници гласно певајући.

Једном ковач виде Тршчицу и заволе је.

И Тршчица такође заволе веселог ковача. Ковач једном рече:

– Тршчице, удај се за мене.

Тршчица одговори:

– Дођи сутра моме оцу и запреси ме. Биће онако како реши отац.

Док је Тршчица разговарала с ковачем, у Такеторијеву колибу дојаше управници трију покрајина. Први у колибу уђе управник Ишизукури и рече старцу:

– Хоћу да се оженим твојом кћери. Ако ми је не даш за жену, наредићу да те баце у море и бићеш храна ајкулама. Сутра ћу доћи по одговор.

То рече и изиђе из колибе.

За њим уђе управник Карамочи и рече:

– Ако ми своју кћер не даш за жену, наредићу да те баце тигровима. Сутра ћу доћи по одговор.

Рекавши то Карамочи изађе из колибе. После њега уђе код Такеторија управник Мијуши и рече:

– Дај ми за жену своју кћер. Ако ми је не даш, наредићу да ти одрубе главу.

Сутра долазим по одговор.

Кад Тршчица стиже кући старац јој исприча све.

– Шта да радим? – упита Такетори.

Тршчица му одговори:

– Не бој се. Сутра ћу ја дочекати управнике и сама ћу с њима поразговарати.

правио по десет хиљада пера. Али ти ми ништа ниси дао за сав тај посао. Значи, то није твоја птица већ моја.

Рекавши то, ковач пружи Тршчици златну птицу:

– Поклањам ти је.

Тршчица приђе ковачу, стаде поред њега и љутито рече управнику:

– Никад се нећу удати за варалицу! Напоље!

Посрамљени Мијуши пожури да се сакрије. Засмејавши се радосно, Тршчица рече ковачу:

– Сви чувени управници испали су лажљивци и кукавице. Само си ти једини умео да направиш све оно што сам од њих захтевала. Нека отац одреди дан свадбе, јер хоћу само за тебе да се удам.

Само што то изговори, сунце се помрачи, а на црном небу појави се огроман црвени месец.

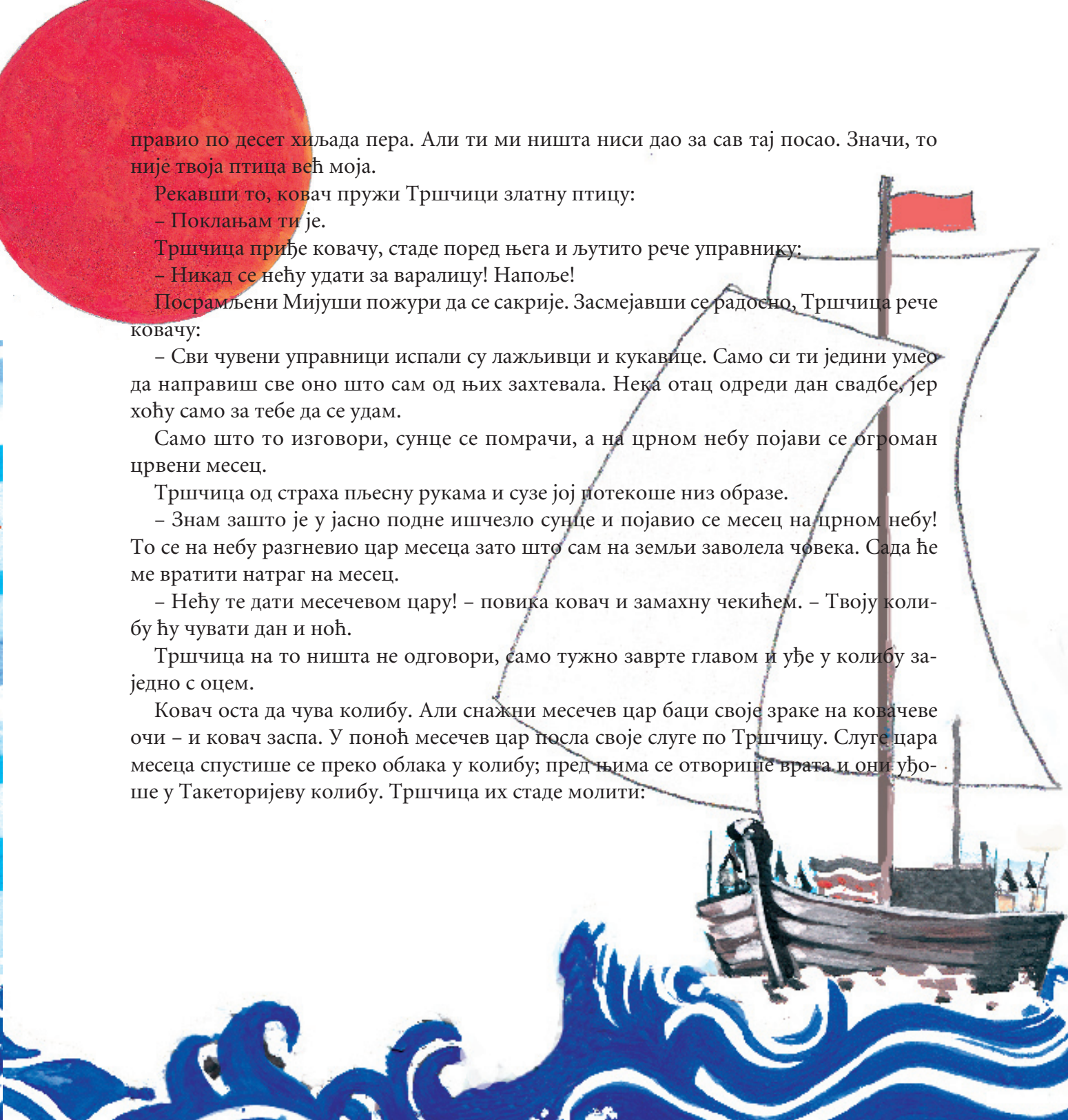
Тршчица од страха плесну рукама и сузе јој потекоше низ образе.

– Знам зашто је у јасно подне ишчезло сунце и појавио се месец на црном небу! То се на небу разгневио цар месеца зато што сам на земљи заволела човека. Сада ће ме вратити натраг на месец.

– Нећу те дати месечевом цару! – повика ковач и замахну чекићем. – Твоју колибу ћу чувати дан и ноћ.

Тршчица на то ништа не одговори, само тужно заврте главом и уђе у колибу заједно с оцем.

Ковач оста да чува колибу. Али снажни месечев цар баци своје зраке на ковачеве очи – и ковач заспа. У поноћ месечев цар посла своје слуге по Тршчицу. Слуге цара месеца спустише се преко облака у колибу; пред њима се отворише врата и они уђоше у Такеторијеву колибу. Тршчица их стаде молити:

– А шта могу тамо да видим? – упита отац – Тамо је само удица ...

– Не говори тако! Зар ти и ја нисам исто тако син као и они.

И тако отац, хтео не хтео, ипак отвори врата треће собе. Одједном, отуда као река потече златан новац. Златници су толико јако блештали да су сви морали да затворе очи.

Гости стоје и од чуђења нико не може ни речи да изусте. Тад им најстарији син рече:

– Узмите колико хоћете злата, молим вас не устежите се! Тамо ће још доста остати. А онда ћемо се сви веселити.

И гости почеше да се веселе. Најстарији син нали свима чудесног вина.

– Све је добро, само ми је једнога жао – тужно рече отац. – Већ сам стар, а тако бих радо хтео да заиграм.

– И за то ја имам лека – рече најстарији син и удари старца по леђима два пута.

– Шта то радиш, незахвални сине! – зачудише се гости. Али на њихове очи, од седог старца постаде црнокос, бодар човек који је изгледао као да му је тридесет година!

Он лако скочи и заигра. Тада сви старци и старице почеше да моле најстаријег сина да и њих удари метлицом. Тако он подмлади и своју рођену бабу. Она му се захвали, али у себи помисли:

– Унуку је било жао метле! Могоао ме је учинити још млађом, да изгледам као да ми је седамнаест година . . .

Сви почеше да играју, само баба није играла. Издвојила се од осталих, а затим је некуд ишчезла. Најзад, приметише да нема бабе и почеше свуд да је траже. Тражећи бабу, наиђу на изломљено пруће које је остало од метле. А поред тог прућа, на поду, лежи празна бабина хаљина, само се у једном рукаву нешто миче – беше то новорођенче које поче да вришти на сав глас.

Шта је остало унуцима да раде? Морали су да чувају своју рођену бабу. А чаробна метла је пропала. Ето зашто данас старци не могу да се подмладе.

УРАШИМА ТАРО

Тад се сети пиринчаних хлеччића и баци их рибици.

Хлеччићи полако почеше да падају на дно, а рибица их се и не дотаче већ очигледно срећна удари по води својим репом и отплива некуда.

Када се девојчица напи воде, изненада осети такав умор да капци почеше да јој се склапају и она помисли: „Мало ћу продремати.“ Седе под дрво и одмах заспа.

Девојчицу пробуди некакав пријатан звук. Кад отвари очи, виде да са дрвета под којим је спавала пада жуто лишће. Падајући на земљу, лишће се претварало у златнике који су звецкали.

Девојчица с чуђењем подиже поглед и на дрвету примети малог мајмуна, свог старог познаника, који јој је са дрвета пред ноге бацао жуто лишће.

Девојчица узео неколико златника, махну срдачно мајмуну руком и пође даље.

Кад маћеха виде да се девојчица вратила кући жива и здрава, помодре од јарости и злобно упита:

– Јеси ли појела хлеччиће?

Девојчица се тад сети како ју је маћеха избила зато што је бацала рибици пиринач, па се није усудила да јој призна да је хлеччиће бацила рибици.

– Да, појела сам их – рече.

– А шта си даље радила? – нестрпљиво је упита маћеха.

– Потом сам се напила воде из потока, села под дрво и заспала.

А кад сам се пробудила, сва земља под дрветом беше посута златницима. Ја сам чак и узела неколико златника. Ево их...

Маћеха узео новац и помисли: „Значи, треба и ти да поједеш отровне хлеччиће и напијеш се воде из извора; не само што ти се никакво зло неће догодити, него ћеш се још обогатити.“

Сутрадан зла жена испече отрован пиринчани хлеччић и оде у шуму. Ту поједе хлеччић, напи се воде из потока, седе под дрво и заспа.

Заспала је тако чврстим сном да се никада није ни пробудила.

У давно време у покрајини Танго, у селу Мизуное, живео је рибар по имену Урашима Таро. Сваког дана одлазио је рано ујутру у рибарење и кући се враћао тек увече.

Једном је тако ишао обалом и видео да су се поред саме обале сакупила нека деца.

„Чиме ли се то играју?“, помисли Урашима.

Приближи се и виде да су деца ухватила младу корњачу и да је гоне по песку. Пошто су се наиграла, почеше да муче јадницу: неко ју је гађао камењем, неко гурао штапом. Урашима се сажали на корњачу.

– Хеј ви – обрати се он деци – оставите на миру ту јадну корњачу. Доста сте је измучили.

Али деца су се само смејала:

– Пустите нас! Шта те се тиче! Корњача је наша и радићемо с њом оно што хоћемо.

– Боље ми је дајте! – замоли Урашима.

– Гле, шта он хоће. Ухвати је сам.

– Не тражим да ми је поклоните. Платићу вам за њу.

– Ако хоћеш да платиш, онда у реду. Дај нам паре.

Урашима даде деци неколико новчића и купи корњачу.

Задовољна деца одјурише, а Урашима оста сам са корњачом. Поглади је по оклопу и рече:

– Ех, сиротице, шта те је снашло! Кажу да чапља живи хиљаду година, а корњача и више. А ево, мало је требало па да скончаш. А сад, хајде пливај и убудуће пази да не паднеш у руке деци.

Овим речима Урашима пусти корњачу у море, а затим се упути кући.